

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9CdoPr/3/2025                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1319202627                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.09.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Holíč             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:1319202627.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne W. E., narodenej XX. V. XXXX, O., J. XXXX/X, zastúpenej advokátskou kanceláriou Barger Prekop s.r.o., Bratislava, Mostová 2, IČO: 36 869 724, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Gajdoš Dental s.r.o., Bratislava, Daxnerovo námestie 5, IČO: 48 096 423, zastúpenej advokátskou kanceláriou RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., Trnava, Halenárska 18A, IČO: 53 191 030, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-45Cpr/7/2019, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45Cpr/7/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2024 sp. zn. 8CoPr/11/2024, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2024 sp. zn. 8CoPr/11/2024 v potvrdzujúcom výroku v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania z r u š u j e.

Vo zvyšnej časti dovolanie o d m i e t a.

### Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 11. januára 2024 č. k. B3-45Cpr/7/2019-660 určil, že žalovaná 12. marca 2019 neplatne skončila pracovný pomer žalobkyne (výrok I.), že pracovný pomer žalobkyne u žalovanej vzniknutý pracovnou zmluvou z 1. februára 2017 naďalej trvá (výrok II.) a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 70, § 74, § 77, § 79 ods. 1, § 141 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“) a dospel k záveru, že žaloba je [čo do základu] dôvodná. Mal za preukázané, že žalobkyňa so žalovanou uzatvorili pracovný pomer pracovnou zmluvou z 1. februára 2017, na dobu neurčitú. Žalovaná 12. marca 2019 žalobkyni doručila oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, neospravedlnenej absencie na pracovisku. Žalobkyňa listom zo 4. apríla 2019 žalovanej oznámila, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní.

1.2. Sporným medzi stranami bolo závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa mala dopustiť žalobkyňa z dôvodu údajne neospravedlnenej absencie na pracovisku v období od 26. februára 2019 do 5. marca 2019 a od 7. marca 2019. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa svoju neprítomnosť na pracovisku riadne a včas ospravedlnila Vychádzal predovšetkým z elektronickej komunikácie, ktorá prebiehala medzi žalobkyňou a C.. M. D., bývalou konateľkou žalovanej, v období od 18. februára 2019 do 21. marca 2019 prostredníctvom aplikácie Whatsapp takmer na dennej báze. Priama nadriadená mala podľa súdu prvej inštancie vedomosť o tom, že žalobkyňa v období od 26. februára 2019 do 5. marca 2019 nebola prítomná na pracovisku z dôvodu starostlivosti o maloletú dcéru, ktorá mala zdravotné problémy - infekčné ochorenie salmonelóza. Konateľka cez Whatsapp žalobkyňu ani raz neupozornila na absenciu v práci, a ani jej nedoručila písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu absencie na pracovisku. Pokiaľ ide o neprítomnosť na pracovisku v období od 7. marca 2019, žalobkyňa jej dôvodnosť preukázala potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti vystaveným 7. marca 2019. Žalobkyňa aj o tejto skutočnosti informovala C.. D. prostredníctvom elektronickej komunikácie, pričom potvrdenie o neprítomnosti v práci v období od 19. februára 2019 do 5. marca 2019 a potvrdenie o začatí práceneschopnosti od 7. marca 2019 zaslala žalobkyňa žalovanej aj prostredníctvom poštového podniku, na preukázanie čoho predložila podací lístok datovaný 7. marca 2019. Žalovaná si doporučenú zásielku v odbernej lehote neprevzala a táto bola 27. marca 2019 odosielateľke vrátená ako nedoručená.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná nepreukázala závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobkyne z dôvodu jej neospravedlnenej absencie na pracovisku, tak ako je uvedené v okamžitom skončení jej pracovného pomeru z 12. marca 2019. Preto dospel k záveru, že pracovný pomer so žalobkyňou skončila v rozpore s dobrými mravmi a neplatne. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil poukazom na § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 15. októbra 2024 sp. zn. 8CoPr/11/2024 potvrdil medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý posúdil platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku žalobkyne a procesnej obrany žalovanej, a ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil tiež správny právny záver, odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovanej (§ 387 ods. 1, 2 CSP) v prvom rade poukázal, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie ňou tvrdeného závažného porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou.

2.2. Ďalej odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vymedzil základné východiská rozhodovacej praxe vo vzťahu k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Konštatoval, že súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa svoju absenciu v práci ospravedlnila dôvodmi zakladajúcimi prekážky v práci na strane zamestnanca, ktoré bola žalovaná povinná ospravedlniť. Žalovaná mala vedomosť, že dôvodom neprítomnosti žalobkyne v práci od 19. februára 2019 je náhla potreba ošetrovania jej maloletého dieťaťa. Na základe neformálnej - a zjavne bežnej - vzájomnej elektronickej komunikácie konateľky žalovanej so žalobkyňou mala žalovaná vedomosť, že ešte 25. februára 2019 pretrvávala potreba starostlivosti žalobkyne o maloletú dcéru; 27. februára sa žalobkyňa snažila so žalovanou vyriešiť, ako má oficiálne vykazovať svoju neprítomnosť a na požiadavku konateľky tejto 28. februára 2019 žalobkyňa uviedla, že si vyberá neplatené voľno, s čím žalovaná neprejavila nesúhlas. Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo ustálené tiež to, že žalobkyňa žalovanú riadne informovala aj o svojej práceneschopnosti od 7. marca 2019 do 12. marca 2019, a to tak emailom zo 7. marca 2019, ako aj lekárskeym potvrdením zaslaným žalovanej poštou, ktoré si žalovaná v odbernej lehote neprevzala.

2.3. Ďalej považoval odvolací súd za významné, že žalobkyňa listom zo 4. apríla 2019, bez ohľadu na predchádzajúce stanovisko, oznámila žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní a zotrvala na ňom až do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd nevzhliadol dôvod pre vyslovenie, že od žalovanej nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnávala; za taký dôvod nepovažoval nevôľu žalobkyne o mimosúdne vyrovnanie. Záverom odvolací súd konštatoval, že správne

mal súd prvej inštancie rozhodnúť čiastočným rozsudkom, keďže žalobkyňa v žalobe uplatnila viac samostatných nárokov. Mal za to, že súd prvej inštancie nepochybil pri rozhodovaní o trovách, lebo aj v prípade, ak súd rozhoduje čiastočným alebo medzitýmnym rozsudkom, môže rozhodnúť o trovách časti konania, alebo môže vysloviť, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku (§ 262 ods. 3 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a aby žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

3.1. Žalovaná v dovolaní namietala, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho je nepresvedčivý, namietala nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu. Odvolací súd najmä nesprávne interpretoval ust. § 38 ods. 4 ZP, a tiež nesprávne skutkovo uzavrel, že žalobkyňa riadne a včas ospravedlnila svoju absenciu v práci od 7. marca 2019 do 12. marca 2019. Žalovaná namietala, že v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru nemala hodnoverne preukázanú prekážku v práci na strane žalobkyne. Zotrvala v presvedčení, že uniesla dôkazné bremeno a preukázala závažné porušenie pracovnej disciplíny ako dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Dovolateľka ďalej vyjadrila nesúhlas so záverom súdov oboch inštancií, že v danom prípade bolo možné od nej spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnávala. Záverom poukázala na nesprávnosť a tiež zmätočnosť výroku o trovách konania, nebol dôvod rozhodovať o trovách konania, nakoľko bol vydaný len medzitýmný rozsudok a nie rozsudok čiastočný, nešlo teda o konečné rozhodnutie, a preto ani nebolo možné posúdiť mieru úspechu.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej dovolaciemu súdu navrhla, aby ho odmietol a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Podstata dovolacej argumentácie žalovanej podľa nej spočíva v spochybňovaní skutkového stavu. Uviedla, že z dovolania nevyplýva žiadna právna otázka relevantná z hľadiska vymedzenia prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Dodala, že pokiaľ ide o nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania, dovolanie ani v tejto časti nie je prípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je v časti týkajúcej sa trov konania prípustné, a zároveň aj dôvodné, a že vo zvyšku je ho potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania výslovne vyvodzovala výlučne z ust. § 421 1 písm. b) CSP. Posúdiac dovolanie podľa obsahu v snahe autenticky mu porozumieť dovolací súd zistil, že dovolateľka namietala aj porušenie práva na spravodlivý proces, preto v prvom rade pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 písm. f) CSP. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania

v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

10.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Dovolateľka porušenie práva na spravodlivý proces oprela o tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepresvedčivé, lebo vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu. Ďalej namietala zmätočnosť výroku o trovách konania.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

13. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07).

14. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že žalovaná s názormi súdov oboch inštancií nesúhlasí, sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí, ktoré spolu tvoria celok. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky či absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

16. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej

inštancie. Treba mať na pamäti, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vytvára s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinstančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (porov. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09).

17. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené resp. arbitrárne. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

18. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Argumentácia odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentná a dostatočne podporuje súdmi prijaté závery. Odvolací súd sa neobmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, ale vyjadril sa aj k nosnej odvolacej argumentácii žalovanej (uplatnenej aj v dovolaní) a z odôvodnenia jednoznačne a zrozumiteľne vyplývajú úvahy odvolacieho súdu, ktorými sa pri rozhodovaní vo veci riadil.

19. Aj medzitýmny rozsudok musí byť preskúmateľný, t.j. súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu sporu. V danom prípade bol pre také rozhodnutie podstatný záver, že žalovaná v konaní nepreukázala závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorým skutkovo vymedzila okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne. Odvolací súd sa zaoberal dôvodmi, pre ktoré žalobkyňa nebola v rozhodnom období prítomná na pracovisku, tieto na základe výsledkov vykonaného dokazovania zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil ako riadne a hodnoverne preukázané, zakladajúce prekážku v práci na strane zamestnanca, ktoré bola žalovaná povinná ospravedlniť.

20. Sumarizujúc, z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ako ani absencia skutkových či právnych záverov, majúcich pre vec podstatný význam, ani závery, ktoré by popierali pravidlá formálnej a právnej logiky alebo taká aplikácia ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, respektíve že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľky.

21. Navyše, pokiaľ mala dovolateľka za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nepresvedčivé, žiada sa uviesť, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

22. Žalovaná ďalej v dovolaní výslovne namietala výsledky vykonaného dokazovania, čím de facto rozporovala správnosť vyhodnotenia vykonaného dokazovania.

23. V prvom rade treba mať na pamäti, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

24. Dovolací súd pripomína, že podľa konštantnej judikatúry nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu

(3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

25. Podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neutržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

26. Súd nižších inšancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti; pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady, (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inšancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inšancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové a na to nadväzujúce právne závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmého omylu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, a to ani pokiaľ ide o závery o prípustnosti nezákonne získaného dôkazu (čl. 16 ods. 2 CSP).

27. Dovolací súd nezistil, že by súdy neopodstatnene bagatelizovali tvrdenia žalovanej o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobkyne, pokiaľ ide o neprítomnosť na pracovisku od 7. marca 2019 resp. preukázanie jej dôvodu. Treba osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri posudzovaní dôvodu absencie žalobkyne v práci v danom období nevychádzal výlučne z potvrdenia o práceneschopnosti žalobkyne zaslanej poštou na adresu žalovanej, ktoré si táto v odbernej lehote neprevzala, ale mal túto skutočnosť za nesporné a hodnoverne preukázanú aj z elektronickej komunikácie medzi žalobkyňou a konateľkou žalovanej (porov. č. I. 25 súdneho spisu v spojení s bodom 74. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inšancie a bodom 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu), o ktorej musela mať žalovaná vedomosť, keď, ako dôvodne poukázala aj žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej, komunikačné vlákno emailu medzi stranami celkom zjavne pokračovalo najneskôr 8. marca 2019 (porov. rub. č. I. 25 súdneho spisu). Dovolacia argumentácia žalovanej o nesprávnej aplikácii § 38 ods. 4 ZP na zistený skutkový stav preto nemohla ani len potenciálne obstať.

28. S ohľadom na uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, ktoré by viedli k prijatiu záveru o porušení práva žalovanej na spravodlivý proces.

29. Žalovaná v dovolaní namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP aj vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je rozhodnutím, ktorým sa konanie o tejto otázke končí, preto dovolací súd v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou pristúpil k preskúmania rozhodnutia z hľadiska posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP (porov. I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018, IVObo/2/2021).

31. Súd prvej inšancie vo výroku III. medzitýmneho rozsudku priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalovaná súdom oboch inšancií vytýkala, že o trovách konania malo byť rozhodnuté až v rozsudku, ktorým sa rozhodne o celom uplatnenom nároku. V čase vydania medzitýmneho rozsudku podľa žalovanej nie je možné s končenou platnosťou

ustáliť mieru úspechu strán.

32. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenia, že jej pracovný pomer u žalovanej trvá a náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru. V žalobe uplatnila tiež nárok na náhradu dlžnej mzdy, ktorý súd prvej inštancie uznesením z 27. januára 2020 č. k. 45Cpr/7/2019-148 vylúčil na samostatné konanie.

33. Súd prvej inštancie medzitýmnym rozsudkom určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP je neplatné a jej pracovný pomer u žalovanej ďalej trvá, s tým, že o (výške) nároku na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru rozhodne až po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku.

34. Medzitýmny rozsudok predstavuje rozhodnutie o základe alebo dôvode uplatneného nároku. Za základ veci, o ktorom možno rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, je spravidla potrebné považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré treba posúdiť, ak má súd o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku (RV/1968). V prípade žalôb o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru je základom nároku vyriešenie otázky (ne)platnosti skončenia pracovného pomeru, tak, aby po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku zastala na vyriešenie už iba otázka výšky nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, pokiaľ bol tento nárok uplatnený (porov. napr. uznesenie najvyššieho súdu z 24. októbra 2013 sp. zn. 4Cdo/78/2013).

35. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. Nevyhnutným predpokladom rozhodnutia o náhrade trov konania je jeho skončenie. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo 16. marca 2023 sp. zn. III. ÚS 69/2023 vyslovil, že rozhodnutie o náhrade trov konania sa spája len s takým rozhodnutím súdu, ktoré z jeho inštančného pohľadu znamená rozhodnutie o celom predmete konania. K tomu môže dôjsť rozsudkom vo veci samej podľa § 212 ods. 1 CSP alebo uznesením podľa § 234 ods. 1 CSP (napr. uznesenie o zastavení konania). Ak ale súd rozhoduje len o časti prejednávanej veci, resp. o jeho základe či dôvode (§ 212 ods. 2 CSP), o trovách konania rozhoduje iba vtedy, ak takýto rozsudok predstavuje pre niektorého účastníka konania/stranu rozsudok konečný. V ostatných prípadoch sa o trovách konania rozhodne až v konečnom rozhodnutí. Túto skutočnosť je súd povinný uviesť vo výrokovej časti rozsudku.

37. Obligatórne koncentrovanie rozhodnutia o náhrade trov konania do jedného rozhodnutia (§ 262 ods. 1 CSP), ktorým konanie na tej či onej inštancii končí, možno odôvodniť aj tým, že aj pri rozhodovaní o predmete konania CSP predpokladá, že konečným rozhodnutím sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci, pričom len ak to je účelné, možno rozhodnúť aj len o časti predmetu konania. Na druhej strane, pokiaľ ide o náhradu trov konania, CSP žiadne takéto rozdelenie rozhodovania neustanovuje a ani neustanovuje, že o náhrade trov konania treba rozhodovať pri čiastočnom/medzitýmnom rozsudku (III. ÚS 69/2023).

38. Dovolací súd na podklade uvedeného konštatuje, že závery odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), pokiaľ ide o výrok o nároku na náhradu trov konania v danom prípade popierajú podstatu a zmysel rozhodovania o trovách konania, ak ešte nebolo rozhodnuté o celej prejednávanej veci. V posudzovanom prípade bolo potrebné vychádzať z premisy, že o trovách konania sa v medzitýmnom rozsudku rozhoduje iba v prípade, ak rozsudok zároveň predstavuje pre niektorý subjekt konania aj rozsudok konečný. V danej veci súd prvej inštancie postupoval správne, ak - považujúc to za účelné - medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe prejednávanej veci, nereflektoval však, že z pohľadu trov konania a zásady úspechu, z ktorej rozhodovanie o trovách primárne vychádza, by rozhodovanie o trovách konania bolo predčasné. Ak totiž nie je rozhodnuté o celom predmete konania, nie je ani možné posúdiť pomer úspechu strán. Správne mal preto súd prvej inštancie vo výrokovej časti medzitýmneho rozsudku uviesť, že o trovách konania rozhodne až v konečnom rozhodnutí. Túto skutočnosť napriek výslovnej námietke žalovanej uplatnenej už v odvolacom konaní nevzal do úvahy ani odvolací súd.

39. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania. Preto aj procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, treba vykladať v súlade s obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb.).

39.1. Podľa ústavného súdu môže otázka trov konania nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich trovy konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepiateho formalizmu), a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o trovách konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (pozri nález z 21. marca 2023 sp. zn. IV. ÚS 4/2023, m. m. napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

40. Berúc do úvahy vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd zaťažil konanie v časti týkajúcej sa rozhodovania o nároku na náhradu trov konania zmätočnosťou, v dôsledku čoho je dovolanie žalovanej z hľadiska § 420 písm. f) CSP sčasti prípustné a tiež dôvodné. Dovolateľka opodstatnene namietala, že odvolací nesprávne interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia zákona upravujúce trovy konania. Dôvodne argumentovala, že o trovách konania má byť rozhodnuté až v konečnom rozhodnutí o celej prejednávanej veci.

41. Podľa ústavného súdu možno ustanovenie § 262 ods. 1 CSP rozumne vyložiť len tak, že jediná ním predpokladaná možnosť rozhodnutia o náhrade trov sa spája s takým rozhodnutím súdu, ktorým konanie na jeho inštancii končí, t. j. na vysporiadanie sa so žalobou nebude potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie (III. ÚS 69/2023).

42. S ohľadom na uvedené dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a vo výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 449 ods. 1 CSP).

43. Keďže dovolacím súdom identifikovaná vada zmätočnosti, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu sčasti zrušiť, sa týkala výlučne nároku na náhradu trov konania, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska žalovanou namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

44. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

45. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

46. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je relevantnou len taká právna (nie skutková) otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

47. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na



nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Žalovaná, namietajúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

48. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

49. Dovolateľka prípustnosť a dôvodnosť dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 CSP oprela o tvrdenie, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku splnenia predpokladov pre okamžité skončenie pracovného pomeru, najmä otázku preukázania závažného porušenia pracovnej disciplíny, a následne dospel aj k nesprávneému záveru, že od žalovanej bolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobkyňa ďalej zamestnávala.

50. Podľa názoru žalovanej odvolací súd primárne nesprávne aplikoval ust. § 38 ods. 4 ZP, v dôsledku čoho dospel k nesprávneému záveru, že žalobkyňa hodnoverne preukázala existenciu prekážky v práci, ktorú bola žalovaná povinná ospravedlniť.

51. Na podklade takto formulovanej otázky dovolací súd konštatuje, že podstata dovolacej argumentácie žalovanej smerovala k popretiu záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa unesenia dôkazného bremena, pokiaľ ide o preukázanie závažného porušenia pracovnej disciplíny ako predpokladu okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou. Z dovolania je zrejmé, že žalovaná za nesprávne v skutočnosti považuje nie právne posúdenie, ale skutkové zistenia súdov nižšej inštancie, ktoré mali za preukázanú dôvodnosť absencie žalobkyne na pracovisku v období od 7. marca 2019. Správnosť skutkových zistení súdov resp. výsledok hodnotenia dôkazov je ale z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP otázkou irelevantnou.

52. Riešenie skutkovej otázky (*quaestio facti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Zjednodušene povedané, otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na druhej strane, riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

53. Dovolací súd uvádza, že zistenie okolností preukázania závažného porušenia pracovnej disciplíny ako predpokladu okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP je otázkou skutkovou, ktorej riešenie vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich okolnostiam konkrétneho prípadu. Preto zodpovedanie otázky, či žalobkyňa hodnoverne a včas preukázala dôvodnosť absencie je výsledkom vyhodnotenia konkrétnych skutkových okolností, ktorých spochybnením dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že v danom prípade odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti absencie žalobkyne na pracovisku nevychádzal výlučne z aplikácie § 38 ods. 4 ZP, naopak, mal prekážku na strane zamestnankyne za presvedčivo preukázanú inými vykonanými dôkazmi. Odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu preto nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods.

## 2 CSP.

54. Žalovaná považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne aj z hľadiska záverov, že bolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobkyňa naďalej zamestnávala. S poukazom na (skutkovo nijak nesúvisiace; pozn.) rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/101/2017 namietala, že žalobkyňa, pred tým ako žalovanej 4. apríla 2019 doručila oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní, sama v elektronickej komunikácii výslovne uviedla, že nemá úmysel zotrvať v pracovnom pomere.

55. Dovolací súd, viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľka za nesprávne, zohľadniac aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré žalovaná v dovolaní neoznačila (sp. zn. I. ÚS 51/2020) v ďalšom skúmal, či dovolateľka dôvodne namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zistil, že aj pokiaľ ide o druhú dovolateľkou nastolenú otázku, jej vyriešenie je vždy výsledkom vyhodnotenia konkrétnych skutkových okolností toho-ktorého prípadu, ktorých spochybnením dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť.

56. Najvyšší súd už v rozsudku z 27. júna 2007 sp. zn. 3Cdo/237/2007 vyslovil, že zmyslom § 77 až § 80 ZP je upraviť vzťahy účastníkov pracovného pomeru v období neistoty o ďalšom trvaní pracovného pomeru. Uvedol, že z hľadiska nárokov je vždy rozhodujúci stav v čase vyhlásenia (vydania) rozhodnutia o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, teda o.i. aj okolnosť, či v tomto čase zamestnanec trval/netrval na ďalšom zamestnávaní. Zamestnancovi pritom nič nebráni, aby svoje stanovisko do tohto momentu menil, a to aj niekoľkokrát. Fikcia skončenia pracovného pomeru dohodou nastáva len vtedy, ak zamestnanec v rozhodnom čase netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. K obdobným záverom sa prikláňa aj odborná právnická spisba (porov. DOLOBÁČ, M. a kol. *Zákonník práce. Veľký komentár*. Žilina : Eurokódex, 2023, s. 444; tiež ŠVEC, M., TOMAN, J. a kol. *Zákonník práce, Zákon o kolektívnom vyjednávaní, Komentár*. Zväzok I. 2. doplnené a prepracované vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer, 2023, s. 810 a nasl.; BARANCOVÁ, H. a kol. *Zákonník práce. Komentár*. 3. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2022, s. 836).

57. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, je jednostranným právnym úkonom, ktorý je adresovaný zamestnávateľovi a ktorý nevyžaduje písomnú formu pod následkom neplatnosti, preto môže byť urobený konaním i opomenutím, ako aj iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo ním chcel zamestnanec vyjadriť. Stačí, ak zamestnanec v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru uplatní (a to i počas konania) nárok na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru. Z hľadiska § 79 ods. 1 a 4 ZP je rozhodné, aké svoje stanovisko o tom, že trvá alebo netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, oznámil zamestnanec zamestnávateľovi v dobe vyhlásenia (vydania) súdneho rozhodnutia o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Z týchto záverov v danom prípade vychádzal aj odvolací súd, ktorý za rozhodujúce považoval, že žalobkyňa listom zo 4. apríla 2019 žalovanej oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní, a na tomto svojom stanovisku zotrvala až do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaná preto nedôvodne namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

58. Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď, alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite, resp. v skúšobnej dobe a ak zamestnanec zamestnávateľovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní, pracovný pomer zamestnanca nekončí, s výnimkou ak súd rozhodne, že nie je možné od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával.

59. Zákon okolnosti, za ktorých nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, nedefinuje. Súdna prax napovedá, že súd pri ich posudzovaní prihliada na individuálne okolnosti prípadu, najmä na dôvod skončenia pracovného pomeru, správanie strán sporu, dobré mravy, ako aj dôvod, pre ktorý pracovný pomer skončil neplatne.

59.1. Posúdenie predpokladov pre uplatnenie výnimky z ďalšieho zamestnávania je vždy výsledkom vyhodnotenia individuálnych a jedinečných skutkových okolností toho-ktorého posudzovaného prípadu.

Z toho dôvodu nemôže reálne existovať ani ustálená prax dovolacieho súdu ohľadom okolností, ktoré by bolo možné paušálne považovať za dôvod na aplikáciu moderačného oprávnenia súdu, pokiaľ ide o povinnosť zamestnávateľa zamestnanca naďalej zamestnávať. Spravidla pôjde o výnimočné prípady, najčastejšie pri preukázanom porušení pracovnej disciplíny s následkom okamžitého skončenia pracovného pomeru, čo nie je daný prípad.

60. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania okolností, pre ktoré podľa žalovanej nebolo možné od nej spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnávala, bolo na žalovanej. Žalovaná podľa záverov odvolacieho súdu, ktorý zohľadnil individuálne okolnosti prípadu, prihliadnuc na dobré mravy, ako i zásady spravodlivosti, toto bremeno neuniesla. V zmysle judikátu R 78/2016 súd neskúma z vlastnej iniciatívy, či od zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Oslabil by tým úlohu súdu ako nestranného orgánu a založil by nerovnosť medzi stranami civilného procesu. Súd môže prihliadať len na skutkové tvrdenia strán a dôkazy predložené na ich preukázanie. Žalovaná odôvodňovala potrebu aplikácie moderačného oprávnenia súdu výlučne odmietavým postojom žalobkyne k návrhom žalovanej na mimosúdne vyrovnanie, žiadne ďalšie tvrdenia ani dôkazy na ich preukázanie v priebehu konania neprodukovala.

61. Dovolateľka namietala nesprávnosť záverov odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena ohľadom dôvodov vedúcich k záveru, že od nej nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnávala. Z tohto hľadiska nejde o námietku nesprávneho právneho posúdenia, ale o spochybnenie vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom. Dovolací súd však nie je treťou inštanciou, nemožno sa preto pred ním domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie či prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Namietaním nesprávnosti skutkových zistení na základe vykonaného dokazovania nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. V danom prípade navyše dovolací súd ani v rámci prieskumu dovolania z hľadiska existencie prípadných väd zmätočnosti žiadne deficity v procese zisťovania skutkového stavu nezistil.

62. Žalovaná neopodstatnene namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v danom prípade vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu je ustálená v závere, z ktorého v danom prípade vychádzal aj odvolací súd, že pre dôvodnosť nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, a k tomuto momentu sa posudzuje aj to, či zamestnanec trvá na ďalšom zamestnávaní. Konštatujúc neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru odvolací súd komplexne zohľadnil individuálne okolnosti danej veci pre prijatie záveru, či od žalovanej bolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnávala. V tomto smere sú závery odvolacieho súdu výsledkom vyhodnotenia konkrétnych skutkových okolností, ktorých spochybnením dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť.

63. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol ako neprípustné v súlade s § 447 písm. c) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP - okrem výroku o nároku na náhradu trov konania - a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP v súlade s § 447 písm. f) CSP, lebo dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

64. Vzhľadom na závery dovolacieho súdu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je - pokiaľ ide o trov konania - potrebné zrušiť, o nároku na náhradu trov konania, vrátane trov tohto dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP), súd rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

65. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.